

UGLY GIRLS

Lisa Bjärbo, Johanna Lindbäck en Sara Ohlsson

Vertaald door Lammie Post-Oostenbrink

Ploegsma Amsterdam

1

TILDE

Tot het moment dat Linnea haar telefoon pakt, is het een doodnormale dag. Tilde, Linnea en de anderen uit klas 4B zitten buiten voor het wiskundelokaal te wachten. Het is ongeveer kwart over een en de les begint bijna. Ze hebben een toets. Sommige klasgenoten zijn zenuwachtig. Tilde is relaxed, zoals altijd. Ze heeft goed geleerd en kent dit hoofdstuk. Alles gaat dus prima, tot Linnea luid fluistert: ‘Heb je het al gezien?’ Ze klinkt serieus en houdt haar telefoon voor Tildes neus, zodat ze kan meekijken.

‘Je moet me beloven dat je niet flipt, oké? Het is gewoon een superdomme grap,’ waarschuwt Linnea.

Eerst snapt Tilde er niets van. De klassenfoto?

‘*Allemaal deze kant op kijken graag. Een, twee, drie, lachen naar het vogeltje,*’ had de fotograaf geroepen, zodat ze zouden lachen.

Een, twee, drie, lachen naar het vogeltje? Serieus? Alsof ze een stelletje kleuters waren. Het treurige is dat dat trucje bij bijna iedereen werkte. Al Tildes klasgenoten staan glim-

lachend of met een brede grijns op de foto. Te midden van al die vrolijkheid zit ze er zelf als een zombie bij. Als je aardig wilt zijn. Een gedrogeerde zombie, als je echt eerlijk bent. Haar ogen halfdicht en haar mond halfopen. Helaas lukte het haar om tegelijk te knippen én een vreemde bek te trekken toen de fotograaf afdrukte. En helaas is juist die foto in het jaarboek terechtgekomen.

Het is zo'n foto die je één keer bekijkt en daarna nooit meer hoeft te zien. Veel succes ermee als die foto dan in het jaarboek staat. Toen ze het boek vorige week kregen, hadden ze de hele klas net zo goed de rest van de middag vrij kunnen geven. Iedereen zat er als een bezetene in te bladeren om commentaar te geven en te vergelijken.

'Jammer,' had Linnea na een tijdje gezegd over Tilde en hun klassenfoto. Ze klonk als een moeder die het lief bedoelde en haar wilde troosten, maar ze kon eigenlijk niets anders zeggen dan een afgezaagd: 'Ach, wat jammer. Bah, wat een slechte foto'.

Tja. Inderdaad. Súperslecht. Ongeveer een totale ramp. De lelijkste foto ooit. En nu is juist die foto op het scherm van Linnea's telefoon te zien. Iemand heeft een foto van de klassenfoto genomen, ingezoomd op Tilde en dat op Insta gezet, op een account dat... Tilde moet even controleren of ze het goed heeft gelezen. *Ugly Girls*. Het account heet Ugly Girls.

'Wat is dat precies?' Ze heeft er nog nooit eerder over gehoord of er iets van gezien. Ugly Girls. OMG?

'Gewoon een belachelijk account,' zegt Linnea.

'Maar hoezo, van wie dan? Van wíé is het?'

'Het is anoniem. Vast iemand die zoiets een *coole grap* vindt.' Linnea maakt aanhalingstekens met haar vingers in de lucht als ze 'coole grap' zegt. 'Maar ik weet niet wie het is.'

Op dat moment lopen er twee jongens uit de parallelklas langs. Ze kijken naar Tilde. Recht naar haar gezicht. Eentje grijnst gemeen en als ze verder lopen, beginnen ze beiden te lachen. Ze proberen het niet eens te verbergen. Het is juist de bedoeling dat ze ziet dat zij naar haar kijken en dat ze het minachtende gelach hoort. Als ze dat beseft heeft ze het gevoel dat ze haar in haar gezicht hebben geslagen. Tilde heeft nog nooit een klap in haar gezicht gekregen, maar dat hoeft ook niet. Nu weet ze hoe het voelt. Haar hoofd staat in brand.

‘Hoeveel mensen hebben het gezien?’

‘Maar een paar, denk ik,’ verzekert Linnea haar. ‘Vast niet iedereen. Trouwens, sorry, het was niet de bedoeling dat...’

Tilde kijkt om zich heen. Het is hier te druk. Ze heeft rust nodig en wil zich verstoppen. Om op haar eigen telefoon te kijken en te proberen te begrijpen wat dat Ugly Girls-gedoe precies is. Maar net als ze wil opstaan om ervandoor te gaan, doet Sebbe, hun mentor en wiskundeleraar, de deur van het lokaal open. Hij heeft binnen alles klaargemaakt voor de toets.

‘Tilde, hier blijven! Waar ga je naartoe? We gaan beginnen.’

Iedereen richt zijn aandacht op haar. De hele klas, bijna de hele school. Ze kijken naar haar. Naar haar ogen en mond en al het andere lelijke aan haar. Mirza begint extra verwaand te grijnzen. Dezelfde soort grijns als die jongen uit de parallelklas daarnet op zijn gezicht had. Mirza heeft de *post* ook gezien. Misschien heeft iedereen in de klas het gezien? Vieren-twintig klasgenoten. Vierhonderd in de hele bovenbouw.

Ze vinden dit vast geweldig. Mirza en zijn kliek sowieso. Stel dat hij achter dat Ugly Girls-account zit? Mirza heeft al vanaf dag één een hekel aan Tilde, omdat ze zijn idiote opmerkingen over de wereld niet zomaar accepteert. Dat meiden en jongens zo verschillend zijn, dat het niet uitmaakt wat Zwe-

den doet voor het klimaat zolang China bestaat, en blablabla. Opmerkingen waarop ze gewoon móét reageren, omdat ze in negentig procent van de gevallen compleet fout zijn. En Tilde hééft erop gereageerd, telkens weer. Irritant genoeg heeft niemand haar daarvoor bedankt. Juist niet. Ze is naar Gnesta verhuisd vlak voordat school begon en binnen twee weken had ze al de bijnaam ‘zeikwif’ van haar klasgenoten gekregen. Zeikwif! Soms hoeft ze alleen maar haar mond open te doen en Mirza en de anderen beginnen al te zuchten en te kreunen. Nu schittert er bovendien iets extra hoopvol in zijn ogen. Ze weet dat hij op een reactie zit te wachten. *Zal ze nu flippen? Krijzen, janken? Hahaha, spannend!*

Die rotzak.

Heel even wil Tilde de telefoon uit Linnea’s hand rukken om het Ugly Girls-account aan Sebba te laten zien. Maar echt. Alle leraren zeggen constant dat ze ‘met een volwassene moeten praten’ als ze het over cyberpesten hebben. Sebba om hulp vragen zou Mirza’s gemene grijns ongetwijfeld pijlsnel van zijn gezicht vegen. Het probleem is alleen dat Tilde bang is dat ze in tranen zal uitbarsten als ze erover begint en het laatste wat ze wil, is instorten waar iedereen bij is. Ze gunt hun absoluut het plezier niet om haar te zien huilen.

‘Nee, ik ga nergens heen,’ zegt ze tegen Sebba. Ze probeert zo rustig mogelijk te praten en niet omlaag te kijken als ze langs hem het lokaal binnengaat.

Tilde gaat op de voorste rij zitten. Iedereen zit haar nog steeds aan te staren. Jasmine giechelt zelfs. Tilde heeft zin om haar een klap te verkopen. Om iets in haar gezicht te schreeuwen. Weg te rennen. Deze rotschool achter zich te laten, ja, dit hele klotegehucht. Maar dat doet ze natuurlijk niet. Ze blijft rustig zitten. Dwingt zichzelf ertoe. Bijt keihard op haar lip.

‘Goed, jullie mogen beginnen,’ zegt Sebbe als iedereen zit en ze hun pennen en alle andere noodzakelijke dingen hebben gepakt. ‘Veel succes en doe je best, jongens.’

Tilde staart naar de toets. Wiskunde. Belangrijk. *Veel succes. Doe je best. Jongens.*

Alle getallen zweven over het papier en ze moet een paar keer knippen voor de tranen weg zijn. Ze wil hier verdomme niet zitten janken. Nooit van haar leven.

Je mag pas na dertig minuten vertrekken. Dat is een van Sebbes regels bij toetsen.

Tilde is de eerste die haar toets inlevert. Ze sprint meteen naar de toiletten. Die zijn aan de andere kant van de school, vlak bij de ingang. Ze is er net als alle sluisen opengaan.

Nu ze het Ugly Girls-account op haar eigen telefoon heeft bekeken, weet ze dat het nog maar een paar weken bestaat. Er staan meer foto's op. De eerste zijn van beroemdheden. Daarna zijn er een aantal van leraren gepost, onder anderen van hun klassenmentor Anna. Gemene opmerkingen erbij. Zogenaamd grappig. Dit lijkt haar niets voor Mirza. Hij zou wel zo'n account kunnen bedenken, maar zou hij echt die opmerkingen bij de foto's hebben geschreven? In dat geval is hij veel slimmer dan Tilde had gedacht.

Elke foto krijgt likes en comments. Na de foto van klassenmentor Anna is het de beurt aan meisjes van school. Tilde is nummer vier.

Het zou niet moeten uitmaken hoe iemand eruitziet, maar nu ze overduidelijk het vierde lelijkste meisje van de Fresjaschool in Gnesta is, is het onmogelijk om er niet over na te denken. Ze dacht altijd dat ze een typisch gemiddeld meisje was als het om haar uiterlijk ging. Niet supermooi of super-

schatting, maar ook niet superlelijk. Ja, op deze foto, maar verder toch niet, eigenlijk?

Ze heeft blauwe ogen. Haar haar is schouderlang. Bruin. Ze laat haar pony groeien. Het is een eeuwigdurend project, aangezien ze er in de zomer nog een stukje vanaf heeft laten knippen. Ze heeft een neus die eruitziet als... een doodgewone neus. En een kin en wangen en een voorhoofd en... Niets bijzonders eigenlijk. Alles ziet er prima uit, vond ze.

Maar dat was dus iets wat alleen zij dacht. Ze liep rond en geloofde in iets wat helemaal, honderd procent verkeerd was.